

สวัสดีค่ะ ยินดีต้อนรับเด็ก ๆ ทุกคนเข้าสู่โลกของนิทาน วันนี้ขอเสนอนิทานเรื่อง ลูกหมูสามตัว
กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีแม่หมูที่อาศัยอยู่กับลูกหมูสามตัว วันหนึ่งแม่ได้พูดกับลูกหมูทั้ง3ว่า
“ลูกๆโตกันแล้ว พวกคุณต้องหาเงินเอง และแยกย้ายไปเติบโต แม่เลี้ยงพวกคุณไม่ไหวแล้ว” ลูกหมูทั้งสามตัวจึง
ตกลง วันรุ่งขึ้นคุณแม่หมูให้เงินพวกเขาไปเมืองห่างไกลเพื่อที่จะสร้างบ้านเองลูกหมู3ตัวเลยเดินทางออกจาก
บ้านด้วยกันระหว่างทางพวกเขาพักใต้ต้นไม้กันสามตัวแล้วพูดคุยถึงแผนการในอนาคต ลูกหมูตัวที่1บอกว่า
“ตอนนี้เรายังมีโอกาสที่จะพิสูจน์ตัวเอง แล้วทำไมเราไม่แยกกันแล้วลองใช้ชีวิตดูละ”

ลูกหมูตัวที่สองบอกว่า “ใช่เราจะได้อาชีวิตรอดด้วยความแข็งแกร่งของเราเอง”

ลูกหมูตัวที่สามที่ฉลาดกว่าอีกสองตัวนั้นไม่พอใจกับไอเดียที่จะแยกทางกันเพราะเขารู้ว่าใครก็สามารถเอา
เปรียบความไร้เดียงสาของพี่ชายของเขาได้และพวกเขาอาจจะเจอเรื่องไม่ดี หมูตัวที่สามเลยตอบไม่เห็นด้วย
ร่วมอยู่ด้วยกันแล้วจะแข็งแกร่งกว่า เราไม่ควรทำลายจุดแข็งของตัวเอง ลูกหมูตัวที่สามเกิดความคิดเลยตอบไป
ว่า

“เราแยกกันใช้ชีวิตก็ได้ เราจะสร้างบ้านแยกแล้วอยู่แยกกัน จะได้ไม่มีใครมายุ่งเรื่องส่วนตัว แต่เราต้องสร้าง
บ้านใกล้ ๆ กันนะ”

ลูกหมูตัวที่ 1และ2จึงเห็นด้วยจึงตอบตกลงไป เช้าวันถัดมาพวกเขาตัดสินใจที่จะเลือกสร้างบ้านของพวกเขา
แล้วก็ออกไปหาวัสดุที่จะสร้างด้วยกันเพื่อการก่อสร้าง ลูกหมูตัวที่1คิดว่า

“ การสร้างบ้านด้วยฟางนั้นจะประหยัดและสร้างง่าย ฉันจะได้เอาเงินไปซื้อเตี๋ยนึ่มๆมานอนง”เขาเลยเข้าไป
ขอซื้อฟางจากชาวนาที่ฟาร์ม ชาวนาขายฟางให้กับหมูตัวแรก หมูตัวแรกดีใจมากที่จะได้สร้างบ้าน หมูตัวที่สอง
เห็นช่างไม้ระหว่างทาง เขาคิดว่าบ้านที่สร้างจากไม้จะเย็นกว่าและประหยัดกว่า และเงินที่เหลือจะได้เอามันไป
ซื้อผ้าปูนึ่ม ๆ เขาเลยซื้อไม้จากช่างไม้ และไปสร้างบ้านในฝัน แต่หมูตัวที่สามฉลาดกว่าตัวอื่น เขาคิดถึงที่จะ
สร้างบ้านจากอิฐ มันจะได้ทนทานกว่า เขาคิดว่า

“ ฉันนอนบนพื้นได้ แต่ฉันจะสร้างบ้านที่ทนทานเพื่ออนาคต” เขาเลยไปซื้อปูนซีเมนต์ กันอิฐมา เมื่อจบวัน
พวกเขาพร้อมตัวกันที่บริเวณก่อสร้างและสร้างและสร้างบ้านตัวเอง หมูตัวแรกสร้างบ้านเสร็จก่อนที่จะเข้าหมูตัว
ที่1ชมตัวเองว่า

“ฉันเป็นช่างที่เก่งมากเลย ฉันสร้างบ้านได้เร็วกว่า2คนนั้นอีก ตอนนี้ฉันจะได้ตีหมาในบ้านแล้วก็พักผ่อน”

และถัดไปหมูตัวที่สองก็สร้างเสร็จตอนบ่าย และชมตัวเองว่า

“บ้านฉันทำจากไม้ มันจะแข็งแกร่งกว่าบ้านฟางมาก และตอนนี้ฉันจะไปนอนอย่างสบายใจในบ้าน”

ถึงพี่ชายสองคนใช้เวลาน้อยกว่าในการสร้างบ้าน หมูตัวที่สามก็ไม่สนใจ เขายังคงสร้างฐานของบ้านอยู่ ตอน
เช้าเมื่อพี่หมูสองตัวได้มาที่บ้านเขา พวกเขาหัวเราะ5555ใส่น้องชาย หมูตัวที่1และ2พูด

“อะไรกันน้องยังสร้างบ้านไม่เสร็จอีกหรือ ลำบากขนาดนั้นไม่ทำไมไม่ปรึกษาพวกฉันละ”

น้องชายเลยตอบว่า

“ผมสร้างบ้านแกร่งที่สุด มันจะแข็งแกร่งกว่าบ้านไหน ๆ ทนทานทุกสภาพอากาศตลอดไป”

หมูตัวที่2ไม่พอใจ เลยพูดว่า

“นี่นายจะหาว่าเราสร้างบ้านไม่แข็งแรงหรือ ของนายแข็งแกร่งสุดงั้นสิ?”

หมูตัวที่สามไม่สนใจพี่ชายและสร้างบ้านต่อไปด้วยอิฐแต่ละก้อน และเขาก็สร้างเสร็จภายในสัปดาห์นั้น ไม่กี่วันถัดไป พวกเขาต่างอยู่อาศัยอย่างมีความสุขในบ้านใหม่

แต่หลังจากนั้นไม่นาน หม่าป๋าเห็นลูกหมูอ้วนพี3ตัว เลยเกิดความอยากที่จะกินพวกมัน หม่าป๋าไปหาหมูตัวแรกและเคาะประตู และพูดว่า

“เจ้าหมูน้อยให้ฉันเข้าไปหน่อยสิ ฉันมีธุระ”

หมูตัวที่1 พูดว่า “ไม่!! เจ้าไม่ออกไปเลยนะ ข้าไม่ให้เจ้าเข้าบ้านข้าเด็ดขาด”

หม่าป๋าโกรธมากจึงสุดหายใจลึก ๆ แล้วใช้ลมในปากเป่าไปที่บ้านหมูตัวที่1 ทำให้ทุกอย่าง

ปลิวหายไปหมด หมูก็ปลิวไปที่บ้านหมูตัวที่สอง หมูตัวที่สองจึงสงสัยว่า

“เดี๋ยวนะ จ้าเข้ามาได้ยังไง มาทำอะไรที่บ้านฉันเนี่ย”

หมูตัวที่หนึ่งบอกว่า

“ปิดประตูเร็ว! เจ้าหม่าป๋าร้ายกำลังจะมากินฉัน มันอาจจะตั้งใจมาล่าเราก็ตได้ หมูที่สองรีบวิ่งไปปิดประตู เขาลือคประตูอย่างแน่นหนา หม่าป๋าไปที่ประตูและเคาะประตู

“ก๊อก ๆ หมูน้อยจะให้ฉันเข้าไปหน่อยสิ”

หมูตัวที่สองตอบ “ไม่ ๆ ให้ตายยังไงก็ไม่เปิดหรอก ไม่มีทาง”

หม่าป๋าจึงโกรธแล้วเป่าลมใส่บ้านลูกหมูตัวที่สอง ครั้งที่ 1 ทุกอย่างยังอยู่ดี แต่เมื่อเป่าครั้งที่ 2 ทุกอย่างปลิวหายไป ลูกหมูรู้ตัวแล้วว่าบ้านของพวกเขาไม่มีหลังคาไม่มีผนัง พวกเขารีบวิ่งไปที่บ้านหมูตัวที่สาม แล้วลือคประตูอย่างแน่นหนา หมูตัวที่สามถามว่า

“พวกพี่มาทำอะไรกัน เกิดอะไรขึ้นทำไมดูกลัวขนาดนั้น”

หมูตัวที่1 2พูดว่า “หม่าป๋าตัวร้ายเป่าลมใส่บ้านพวกเรา บ้านพวกเราพังยับเยินและปลิวหายไปหมดเลย พวกเราเลยหนีมาบ้านเจ้า เราไปหาแม่กันเถอะ”

ลูกหมูตัวที่สามจึงบอกว่า “เจ้าหม่าป๋าไม่มีทางเป่าบ้านอิฐของข้าได้หรอก ข้าจะสั่งสอนบทเรียนเขาเอง ให้มันเข้ามาเลย พี่ๆทั้งสองไปหลบซ่อนก่อน อย่าออกมานะ”

หมูสองตัวป็นขึ้นตุ้ ทันทีที่หม่าป๋าก็เริ่มเคาะประตูและผลักประตู ลูกหมูตัวที่สามจึงพูดขึ้นว่า

“ไปซะ หม่าป๋าน่าเกลียดแก่ไม่มีทางเข้ามาในบ้านของฉันได้หรอก ได้ยินมั๊ย ไม่มีทาง!!!!” หม่าป๋าจึงโกรธและสูดอากาศเต็มปอดแล้วเป่าลมใส่บ้านหมูตัวที่สาม แต่บ้านยังอยู่หนึ่ง หม่าป๋าสูดอากาศมากขึ้นแล้วพยายามอีกครั้งแต่อิฐก็ไม่ขยับแม้แต่นิดเดียว หลังจากที่ลองมากขึ้น เขาก็หมดแรง เป็นลมแล้วนอนลงกับพื้น แต่หม่าป๋าก็ไม่ยอมแพ้ กลับขึ้นมาอีกรอบ แล้วถอยหลังไปเพื่อวิ่งจะพังประตู พี่ ๆ หมูเห็นจึงรีบกระโดดลงมาแล้วมกัันประตูไว้ หม่าป๋าวิ่งชนบ้านอย่างเต็มแรงแต่ก็ไม่เป็นผล หมูตัวที่สามเริ่มเปิดประตูช้า ๆ แล้วเห็นหม่าป๋าหนีเข้าปากลับที่เดิมหลังจากนั้นเขาก็ลือคประตูแลเวกлубเข้าไปในบ้าน แต่ละตัวต่างเอ๋อชมกันไปด้วย

“พวกเรามีความสามัคคี เราจะอยู่ด้วยกันไม่แยกจากกัน”

แต่ทันใดนั้นหม่าป๋าก็วิ่งมาทางบ้านลูกหมูตัวที่สาม และจะทำลายประตูอีกครั้ง หม่าป๋าว่า

“ไอหมูขี้ลาดฉันจะกินพวกแก่ให้ได้เลย” เขาป็นขึ้นหลังคาบ้านและตัดสินใจที่จะเข้าทางปล่องไฟ เหล่าหมูสามตัวได้ยินเสียงเท้าบนหลังคาและเข้าใจว่าหม่าป๋าจะทำอะไร หมูตัวที่สามเลยจุดไฟตรงปล่องไฟ หม่าป๋าเริ่ม

เข้ามาทางปล่อง แต่สุดท้ายเขาก็สิ้นลงมาบนปล่องไฟ หมาป่าร้องอย่างทรมาณและตายในทันที หลังจากนั้นหมูสามตัวก็อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดไป

นิทานเรื่อง ลูกหมูสามตัว ได้จบลงไปแล้ว ข้อคิดที่ได้ในวันนี้คือ ความขยันและความรอบคอบจะนำไปสู่ความสำเร็จ สวัสดีค่ะ